

חיפוש קצר הוא גילה בתוך סליק בארמה 70 מוקשים חדשים.
 ערכו גם ביקורים אצל מכרים ותיקים, תושבי הכפרים הדרוזיים בסביבה. "כש נכנסנו לכאן" נזכר חזי תוך דהירה ב" גיפ בתוככי כפר דרוזי שוקק, מצאנו את הכפר ללא טיפת דלק. הראינו להם מצבור דלק סמוך של הצבא הסורי. זה היה מחזה, לראות במשך כמה ימים את כל אנשי הכפר, ילדים, נשים וזקנים, מגלגלים הבית דלק אל הכפר. הרופא שלנו הוא רופא ילדים בבית חולים קטן. ערך בדיקה לכל הילדים. הם לא ראו רופא אף פעם. ביום הראשון כבר הציל שני ילדים ממח. אז פלא שאחרי כל הדברים האלה שולחים לנו מיכתבים פעמיים בשבוע הביתה?" יש גם אכזבות. כמו הכפר הצ'רקסי מנ צורה, מצפון לקוניטרה. הכל היה טוב ויפה עד לפני שלושה שבועות. שתי חמור לות בכפר הסתכסכו. מישהו נרצח. לילה אחד ארוו שתי החמורות, כמה מאות נפשות, את כל מה שיכלו לארוז ונעלמו לצד ה סורי.

★ ★ ★
אימונים וביצורים

ב מזלחמת ששת הימים השתתפו חיילי היחידה באחד מקרבות ההבקעה הגדולים והמרים ביותר.

על רקע החרמון
 חייל צה"ל עוקב במישקפת טלסקופית מעמדה קידמית של צה"ל לעבר עמדות הסורים שמנגד, עוקב אחר כל תנועה

במוצבי האוייב. ברקע, בין הצופה והר החרמון, נראית תצפית של משקיפי האו"ם. השטח בין העמדות הישראליות (הקו הסגול) לבין העמדות הסוריות (הקו האדום) הוא שטח ההפקר בן מאות מטרים.

הגוף, כולל הרגליים. מוגההאוויר הוא קר גם בחודשי הקיץ, אבל האחירי? "למה לא בנו כאן את תל-אביב?" נאנח אחד החיילים כשהוא נושם מלוא ריאותיו אחיר הרים צח וצלול.

נפצע אחד החבלנים ונתפס. בשטח נמצאו סימנידם של פגיעות נוספות. "ימת שמס!" סינן אחד החיילים כשהוא מתכרבל בדובון שלו, "איתנו הם אף פעם לא מגיעים לפגישה הנכונה...".

הספציאליטה של טבחי הגולן החובבים הוא תפוח-אדמה מטוגן במרגרינה. מכניסים מרגרינה למחבת וממתינים עד שהיא ריר תחת. אז זורקים לתוכה את תפוח-האדמה בקליפתו ועם שעון ביד סופרים את הזמן. יש ויכוח בין המוצבים כמה זמן צריך התפוח לשחות במרגרינה. באחד ה מוצבים ממליצים על 3 דקות. במוצב אחר עומדים על כך שהזמן האידיאלי הוא שלוש דקות וחצי. אחר-כך יש חילוקי-דעות חריז פים ביותר על צורת החריצים שיש לחרוץ בתפוח.

אין כימעט סוף למיספר הרצפטים שניתן להציע מן הנושא של תפוח-האדמה במרגרינה.

★ ★ ★

כמו מפעדי-הפים

כ שהתברר אותו יום שהפעילות הסורית היא עקרה, עמד סגן-אלוף א. לצאת לאזכרות של חללי יחידתו, אבל לא לפני שישב עם קציניו בחדר המיבצעים לתכנן את פעילות הלילה של יחידתו.

רוכז על גבי מפות, כשראשי מפקדיו מצטופפים סביבו, דיבר א. איטי ושקט. "נצא מתוך ההנחה שהלילה עלול להיות באזור נסיון חזירה. הלאה, בואו נחשוב כמוהם, מה הם עלולים לעשות? למקש אזור

זה עשוי להיות אזור מעניין עבורם." א. קובע משימות סטור ומארבים לי יחידות השונות. חבורת הפיקוד שלו מצי עה הצעות, מתוכחים ביניהם, מקבלים החי לטות.

"הלאה", ממשיך א. "באזור הבא מי שיבוא לחבל או לצפות יש לו שתי אפשרויות, או כך או כך. אני הייתי קונה את זה!"

אלי, אחד המפקדים, האחראי למשימות הלילה, מעלה אפשרות נוספת. "בטח שיש אין-סוף אפשרויות", מסכים א. "אבל במיפעל-הפיס, במקום לקנות את כל הכר טיסים עם אותו מספר בסוף, אני קונה כל כרטיס עם מספר סופי אחר. כך נראה לי שאנחנו מסכים מאקסימום סיכויים."

הכל ברור. כל אחד יודע את משימתו. ההרגשה היא שהלילה יקרה משהו. "באם יהיה צורך במינוי — הוא יהיה ישר לבית החולים", מסכם א. את ההתייעצות.

פינוי הנפגעים שלהם, אתה מתחן, משלים אותו סגנו, אורי.

א. מחייך: "ודאי! וודאי!" הלילה עבר על חיילי היחידה בציפייה מתוחה לאורך גזרה ארוכה. השחר האיר

דובונים ופילים
 חס הכינויים שהמציאו החיילים לבני-יחידתם המיוחדים המסופקים להם ברמת-הגולן. הדובון הוא מעיל עבה, ממולא בפוך, מתוצרת ישראל, כמו זה אותו לובש החייל בתמונה. משתמשים בו גם בקיץ.

החיילים אינם עוד צעירים כל-כך, רובם נשואים ובעלי מישפחות, עם המון בעיות אישיות. אפשר למצוא שם את משה בוגלו, סועל חקלאי ממגדל-העמק, את עדי פלייסמן, הבארמן של דיסקוטק פרדריקה בתל-אביב ואת פינחס, חבר המועצה המקומית בטבי עון, המשמש כאן בתפקיד ומכיין-קפה ה טוב ביותר במפקדה.

מלא הת פעלות מהם. "התברכתי באנשים יוצאים מהכלל", סיפר בהרגשות, "עם ישראל יכול להיות גאה בלוחמים כאלה. כל הזמן אני מתפלא מאיפה צצה התופעה הזאת בעם הזה? אין שום גילויים של רצון להשתמ טות. אחירות פאנטאסטית בשמירה על ציוד-הלחימה. יש עירנות לגורם התאונות בדרכים. אין הפרות בטחון בקשר. מפקדים שצריכים לשרת 21 יום, מתנדבים לשירות של חודשיים רצופים."

וחייליו אינם מלקקים דבש. יושבים על המוצב ככונות מתמת, מתחלפים בשמי רה, בתצפיות, מארבים ותורנויות. מלבד זאת מקדישים מספר שעות ביום לשיפור הביצורים ועוד מספר שעות ביום לאימו נים. מאמנים אותם לשיפור כושר הקליעה והגברת הכושר הגופני. כאן הם חייבים להתרגל לתנאי לחימה בשטח הררי, מסי עם אותם עד לאזורי המצוקים של הרמה ונותנים להם לסרוק ברגל מרחקים של כמה ק"מ בתנאים ששום רכב אינו יכול לעבור בהם.

אבל כשהם חוזרים למוצב ומתבוננים דרך המשקפות לנעשה במוצב הסורי ממול, עו לה החיוך על פניהם. הסורים עושים כל בוקר במוצביהם התעמלות-בוקר. זה עסק שנמשך אצלם למעלה משעה. עומד הסמל במרכז, עם קנה חיווך בידו, וכל חייליו רצים סביבו במעגל, כמו בחצר בית-כלא. מי שלא רץ בקצב — מקבל הצלפה על גבו.

★ ★ ★

חיל נהגי הפרודות

כ אטרקציה המרכזית של הגזרה הם כמובן העמדות שעל הפיסגות ה מושלגות של החרמון. כאן היה צורך לח זור לתנאי הלחימה של מלחמת העולם ה ראשונה. כל ותיקי גליפולי היו שופכים דמעות למראה שהיה נגלה לעיניהם: חיל נהגי-הפרדות קם לתחייה. כל פעם עולה אל ההר במסלול קשה שיירת פרדות ה נושאת על גבה ציוד, תחמושת, מכשירי קשר ונשק באבטחה. "האחראי לנושא החרמון", רב-סמל סמי, "האחראי לנושא החרמון", אחריו חיילי היחידה שבימי סופה נעזרים בחבלים לאורך מסלול העלייה. כני לא למ עור, ואחריהם שיירה ארוכה של פרודות מלחת בידי מוביליהן.

הדובונים והפילים הם חיות נוספות ב החי המקומי, אבל רק בשמותיהם. דובון הוא מעיל חורף עבה מרופד בפוך או בצמר-גפן להגנה מפני הקור. פיל הוא דוב גדול יותר עם זנב המכסה את כל